

[Arnth Jensen.]

jeg: Er det da unaturligt, at den samme Folkekirke ogsaa i København faar Lov til at udtale sig om Kristendomsundervisningens Stilling paa Time- og Undervisningsplanen? Eller gælder Ministerens Ønske om, at Folkeskolen skal hvile paa Folkekirkens Grund, ikke København? Eller skulde det, hvad nogle maaske ondsindede Mennesker har hvisket mig i Øret, være et Offer, som Ministeren har bragt over for visse københavnske Repræsentanter i Regeringspartierne? Jeg vil helst indtil videre betragte det som en Forglemmelse fra Ministerens Side ved Lovforslagets Udarbejdelse.

Vender jeg mig saa til den anden af os opstillede Retningslinie, at Forældrenes Ret til Børnene gaar forud for Statens Ret, maa jeg sige, med det tidligere Forslag i Erindring, at der paa flere Punkter ogsaa her er sket en glædelig Forandring. Jeg udtaler først min Glæde over, at de, lad mig sige med et mildt Udtryk uheldige Bestemmelser i de tidligere Lovforslags §§ 46 og 47 nu er borte. Ærede Medlemmer vil erindre, at vi udtalte vor stærke Tvivl om, at disse Bestemmelser var grundlovsmedholdelige, og man husker jo ogsaa, at Ministeren over for mig her i Salen gav Løfte om, at en Udtalelse fra det juridisk-statsvidenskabelige Fakultet angaaende disse Paragraffer skulde blive forelagt Udvalget. Jeg vil gerne sige til den højtærede Minister, at selv om de Bestemmelser nu er strøget i Lovforslaget, nærer vi fremdeles Ønske om at blive bekendt med Udtalelsen, da den jo kan have sin Betydning ogsaa for fremtidig Lovgivning.

Jeg er meget tilfreds med, at Ministeren ikke alene har strøget forannævnte Bestemmelser, men at han nu ogsaa resolut er gaaet til at foreslaa ophævet § 1 i Loven af 17. Maj 1916, jfr. § 1 i Loven af 1855, af 2. Maj tror jeg. Det glæder mig, fordi jeg altid har ment og udtalt, at denne Lovbestemmelse var et Indgreb i den Skolefrihed, som Grundlovens § 83 sikrer de danske Forældre, og det glæder mig, jeg kan godt sige dobbelt, at det er lykkedes den højtærede Minister at overbevise sit Partis Formand, det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen, som jo tidligere over for mig har bestridt, at denne Lov virkelig skulde være et uberettiget Indgreb i Forældrenes Ret. Jeg takker Ministeren for det, og jeg udtaler min Glæde over, at det virkelig er lykkedes Ministeren her igen at sikre, hvad Grundloven har sikret danske Forældre.

Jeg er glad over, at Ministeren har opgivet Tanken om Undervisningspligtens Forlængelse og dermed Tanken om det tvungne 8de Skoleaar. Om saa den Form for det frivillige Aar, som Ministeren foreslaar, fuldt ud dækker vore Ønsker og Anskuelse, er en anden Sag, vi nærmere kan drøfte i Udvalget. Jeg vilde mene, at Ministeren burde have underbygget sin Frivilligheds-Tanke og sin Omsorg for den konfirmerede Ungdom ved, sideordnet med dette Forslag, at have forelagt Forslag om en virkelig Forhøjelse af Understøttelsen til Efterskolernes Ælver. Saa vidt jeg har forstaaet, har Ministeren tidligere her i Salen givet Udtryk for, at han arbejdede med denne Tanke. Jeg mener, at Ministeren nu har arbejdet saa længe, at vi egentlig burde se et saadant Forslag og burde række Efterskolerne den Hjælp, som de højlig trængte til.

Men naar jeg har sagt dette til Ministeren, vil jeg dog samtidig, selv om nu det tvungne 8de Skoleaar synes opgivet, bede om, at der alligevel under Udvalgsbehandlingen skabes fuld Klarhed over §§ 2 og 30, at de bliver gjort til Genstand for en nøjere Drøftelse, fordi der i disse Paragraffer kan ligge en Udvidelse af Undervisningspligten ad indirekte Vej, en Mulighed for efter Konfirmationen at indføre det tvungne 8de Skoleaar paa en noget anden Maade. Vi maa i hvert Fald forlange disse Paragraffer meget klart udformet, saaledes at der ikke sker det, som vi desværre har set med Tilsynsloven, at Rigsdagen kan komme til at staa over for Overraskelser — jeg tænker paa den Maade, hvorpaa Administrationen ynder at fortolke de Lovforslag, som her bliver vedtaget.

Jeg vender mig saa til de Paragraffer, som omhandler Undervisningens Ordning og Omfang og Lærerkræfterne. Vi for vort Vedkommende finder, at Lovforslaget her indeholder lidt for rigeligt af Bestemmelser, som sætter Statens Ret foran Forældrenes Ret, saaledes at der ikke gives Plads for de forskellige Eagnes Ønsker, for den efter mange indsigtsfulde Mænds og Kvinders Mening fortrinlige skolemæssige Forskellighed, som nu raader inden for vor Folkeskole. Jeg ved godt, at den højtærede Minister lige saa lidt som jeg selv kan lide Ordet „Ensretning“, men naar man ser paa de Mindstekrav, der stilles saavel til Timetal som til Fagrækken, er det i Virkeligheden en Ensretning af Folkeskolens Rammer i By og paa Land, som man nu tilstræber. Det lyder jo smukt og kan maaske ogsaa kildre mange Øren, naar man taler om, at Landsbyskolen